

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 174/09-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. júna 2009 predbežne prerokoval návrh Ing. P. Č., B., zastúpeného advokátkou JUDr. D. P., B., na preskúmanie rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií sp. zn. VP/33/08-K z 18. septembra 2008, za účasti Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií, a takto

r o z h o d o l :

Návrh Ing. P. Č. o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bol 2. januára 2009 doručený návrh Ing. P. Č., B. (ďalej len „navrhovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. D. P., B., na preskúmanie rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií (ďalej len „výbor“) sp. zn. VP/33/08-K z 18. septembra 2008 (ďalej len „namietané rozhodnutie“). Navrhovateľ svoj návrh doplnil podaním doručeným ústavnému súdu 6. marca 2009.

Z návrhu vyplýva, že namietaným rozhodnutím uložil výbor navrhovateľovi pokutu, pretože ako verejný funkcionár, riaditeľ S., štátny podnik (zrušený na základe rozhodnutia ministra dopravy, pôšt a telekomunikácií č. 32 z 18. januára 2008), porušil povinnosť podať v ustanovenej lehote oznámenie podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení ústavného zákona č. 545/2005 Z. z. (ďalej len „ústavný zákon o ochrane verejného záujmu“ alebo „ústavný zákon“).

Pokuty výbor stanovil podľa čl. 9 ods. 10 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu na sumu 20 146 Sk. *„Výška mesačného platu verejného funkcionára pre účely určenia výšky pokuty bola stanovená v súlade s čl. 9 ods. 16 ústavného zákona vo výške priemernej nominálnej mzdy v hospodárstve Slovenskej republiky za predchádzajúci kalendárny rok (2007), keďže verejný funkcionár v roku 2007 poberal príjem za výkon tejto funkcie v celkovej výške 101.854,- Sk (január 2007 – 54.400,- Sk a február 2007 – 56.454,- Sk) a výsledná suma postupom v čl. 9 ods. 15 ústavného zákona by bola 8.488,- Sk, čo je menej ako mesačná nominálna mzda v hospodárstve Slovenskej republiky za rok 2007.“*

Výbor v rámci uvedeného konania neakceptoval argumentáciu navrhovateľa uvedenú v jeho vyjadrení zo 4. júla 2008, v rámci ktorej *„uviedol, že predmetné oznámenie podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona odoslal výboru doporučeným listom dňa 27. 2. 2008 spolu s oznámením podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona a dokladá k tejto skutočnosti i podací lístok z pošty B.“*

Navrhovateľ v rámci odôvodnenia svojho návrhu uviedol: *«Funkciu riaditeľa S., štátny podnik, so sídlom v B., som vykonával od mája 2000 do 15. 2. 2007. V zmysle zákona č. 357/2004 Z. z. v platnom znení som každý rok podával písomné oznámenie funkcií, zamestnaní, činností a majetkových pomerov k tomu zákonom určenému orgánu, t. j. Výboru NR SR pre nezlučiteľnosť funkcií v zákonom predpísanej lehote. Toto písomné oznámenie za rok 2007 som podal dňa 27. 2. 2007 a nie k 7. 7. 2008, tak ako je to uvedené v rozhodnutí. O čom som predložil aj dôkaz - podací lístok č. 8991 694 zo dňa 27. 2. 2008.*

Toto písomné oznámenie som vždy podával na predpísanom tlačive, nikdy nebolo posielané so sprievodným listom a ani som špeciálne neoznačoval obálku. Nakoľko som v roku 2007 svoju funkciu ukončil, podal som obe oznámenia, t. j. oznámenie podľa čl. 7 ods. 5) a čl. 8 ods. 5) cit. ústavného zákona spoločne. Preto mám za to, že som si svoju povinnosť splnil a konanie malo byť voči mne zastavené. Rozhodne nepovažujem svoju obranu za účelovú.

Dovolím si poukázať na to, že podľa cit. ústavného zákona čl. 9 ods. 5) má oprávnený orgán rozhodnúť do 60 dní odo dňa začatia konania. Ak sa teda konanie voči mne začalo 18. júna 2008, potom rozhodnuté nebolo v ústavnom zákone stanovenej 60-dňovej lehote, nakoľko napadnuté rozhodnutie bolo vydané až 18. septembra 2008. V poslednom odseku tohto rozhodnutia sa uvádza, že citujem: „Uvedené skutočnosti boli zistené na základe listu Ing. D. K., predsedu predstavenstva V., a. s. B. (právny nástupca S., š. p. B.), zn. VP-180/2008 z 5. novembra 2008“. Z uvedeného vyplýva, že Výbor NR SR pre nezlučiteľnosť funkcií nemohol o tejto veci rozhodovať ani 18. septembra 2008, pretože informáciu od Ing. D. K., predsedu predstavenstva V., a. s. mohol mať k dispozícii až po 5. 11. 2008, nakoľko informácia sp. zn. VP-180/2008 bola vyhotovená až 5. 11. 2008. Túto skutočnosť podľa mňa dosvedčuje aj to, že napadnuté rozhodnutie mi bolo doručené až 9. 12. 2008.»

Navrhovateľ ústavnému súdu v predmetnej veci navrhol, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví: „Rozhodnutie Výboru NR SR pre nezlučiteľnosť funkcií zn.: VP/33/08-K zo dňa 18. 9. 2008 sa zrušuje.“

Na základe výzvy ústavného súdu sa k návrhu navrhovateľa vyjadril výbor prostredníctvom svojho predsedu, ktorý vo svojom vyjadrení z 15. mája 2009 uviedol:

„Navrhovateľ vo svojom návrhu na preskúmanie napadnutého rozhodnutia namieta, že si svoju povinnosť splnil dňa 27. februára 2008, kedy poslal oznámenie podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona (podáva sa rok + 30 dní po skončení výkon verejnej funkcie), ako aj predmetné oznámenie za rok 2007 podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona k 31. 3. 2008. Vo svojom vyjadrení vyslovene zdôrazňuje, že tieto podania podal v jednej obálke a bez sprievodného listu.

Výbor pri svojom rozhodnutí vychádzal z podkladov sekretariátu výboru, ktorý prijal a eviduje len jedno oznámenie a to oznámenie podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona. Výbor nemal pochybnosti o tom, že menovaný nepodal oznámenie za rok 2007 podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona a že využil to, že obálka ani jej obsah nebol osobitne označený a teda zo strany verejného funkcionára ide o účelovú obranu v snahe vyhnúť sa uloženiu pokuty.

Na tomto stanovisku zotrávame a máme za to, že je na verejnom funkcionárovi aby preukázal, že podal aj oznámenie podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona. Za takýto dôkaz nepovažujeme podací lístok z 27. februára 2008, pretože sa týka inej právnej listiny. Na druhej strane je tiež nesporné, že jediné oznámenie podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona, ktoré verejný funkcionár podal je len zo 7. júla 2008, o čom svedčí i prezenčná pečiatka podateľne Kancelárie Národnej rady Slovenskej republiky (príloha 1), ako i interná evidencia (protokol) sekretariátu výboru (príloha 2).

Vzhľadom na vyššie uvedené nesúhlasíme s návrhom navrhovateľa za zrušenie napadnutého rozhodnutia. Ďalej poukazujeme i na fakt, že samotný návrh na preskúmanie rozhodnutia nespĺňa právne podmienky podľa § 20 ods. 2 zákona č. 38/1993 Z. z. v znení neskorších predpisov, keďže nebol podaný advokátom v lehote stanovenej na podanie tohto návrhu (podal ho verejný funkcionár a splnomocnenie advokáta doložil až dodatočne)...

Vzhľadom na vyššie uvedené navrhujeme, aby Ústavný súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie Výboru Národnej rady Slovenskej republiky č. VP/33/08-K z 18. septembra 2008 s poukazom na § 73b zákona č. 38/1993 Z. z. v znení neskorších predpisov potvrdil a nepriznal navrhovateľovi náhradu trov konania.“

K vyjadreniu výboru zaujal stanovisko navrhovateľ podaním z 27. mája 2009 prostredníctvom svojej právnej zástupkyne, ktorá uviedla: «Navrhovateľ zotráva na svojom stanovisku, že oznámenie podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení úst. Zák. č. 545/2005 Z. z. (ďalej len Úst. Zák.) podal dňa 27. 2. 2008, čo preukázal kópiou podacieho lístka č. 8991694 zo dňa 27. 2. 2008. „Výbor“ vyvodzuje svoj názor, že citované oznámenie nebolo podané iba z toho, že eviduje len jedno oznámenie (podľa čl. 8 ods. 5 „Úst. zák.“). To, že „Výbor“ eviduje iba jedno oznámenie, nieje dôkazom toho, že navrhovateľ neodoslal 2 oznámenia a „Výbor“ tieto 2 oznámenia neprijal.

Nezaevidovanie doručenia aj oznámenia podľa čl. 7 ods. 1 „Úst. Zák.“ sekretariátom „Výboru“ považujeme za drobnú administratívnu chybu, ktorú bolo možné jednoduchým spôsobom odstrániť. Napríklad zaslaním upomienky s poznámkou o jej bezpredmetnosti, ak povinnosť bola splnená. Navrhovateľ má za to, že podanie písomného oznámenia podľa Čl. 7 ods. 1 „Úst. Zák.“ doporučené poštou je v súlade s danou právnou úpravou. Navrhovateľ počas výkonu funkcie verejného funkcionára ani raz neporušil povinnosť danú cit. „Úst. Zák.“ a odmieta poznámku „Výboru“, že v jeho prípade ide o účelovú obranu v snahe vyhnúť sa uloženiu pokuty.

„Výbor“ sa však vôbec nevysporiadal s celou obranou navrhovateľa. Konkrétne sme poukázali na porušenie čl. 9 ods. 5 „Úst. Zák.“ „Výborom“. Konanie proti navrhovateľovi sa malo začať dňa 18. 6. 2008 a malo byť rozhodnuté do 60-tich dní odo dňa začatia konania, t. j. do 18. 8. 2008. Na napadnutom rozhodnutí je uvedený dátum 18. 9. 2008. Z uvedeného vyplýva, že nebola dodržaná 60-dňová lehota daná čl. 9 ods. 5 „Úst. Zák.“. Deň 18. 9. 2009 však nemôže byť dňom vydania napadnutého rozhodnutia, nakoľko na strane 3 tohto rozhodnutia sa „Výbor“ odvoláva na informáciu, ktorá mu bola známa až o 47 dní neskôr. Citujem z rozhodnutia: „Uvedené skutočnosti boli zistené na základe listu Ing. D. K., predsedu predstavenstva V., a. s. B. (právny nástupca S., š. p. B.), zn. VP-180/2005 z 5. novembra 2008“. Je teda nemožné, vydať rozhodnutie dňa 18. 9. 2008 a v tomto rozhodnutí sa súčasne odvolávať na list zo dňa 5. 11. 2008, keď takýto deň do dňa rozhodnutia ešte nenastal.»

II.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní návrhu navrhovateľa konštatoval, že jeho právomoc preskúmať rozhodnutia výboru vo veciach ochrany verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov je založená čl. 10 ods. 2 ústavného zákona, pričom navrhovateľ ako bývalý riaditeľ S., š. p., bol verejným funkcionárom podľa čl. 2 ods. 1 písm. zc) ústavného zákona, a teda osobou oprávnenou podať návrh na začatie konania o preskúmanie rozhodnutí výboru. Navrhovateľ na výzvu ústavného súdu doplnil svoj návrh o chýbajúce náležitosti vyplývajúce z § 20 a § 73a ods. 2 zákona o ústavnom súde (splnomocnenie na svoje zastupovanie advokátkou JUDr. D. P., napadnuté rozhodnutie, kópiu poštovej obálky, v ktorej mu bolo napadnuté rozhodnutie doručené, a kópiu podacieho lístka z 27. februára 2008); po tomto doplnení návrh navrhovateľa spĺňa náležitosti predpísané zákonom.

Z dokumentácie, ktorú si ústavný súd vyžiadal od výboru, vyplýva, že napadnuté rozhodnutie bolo navrhovateľovi doručené 9. decembra 2008, pričom svoj návrh doručil ústavnému súdu 2. januára 2009, t. j. v lehote ustanovenej v čl. 10 ods. 2 ústavného zákona. Z toho vyplýva, že návrh bol podaný v zákonom ustanovenej lehote.

Po uvedených zisteniach sa ústavný súd sústredil na skúmanie, či návrh navrhovateľa nie je zjavne neopodstatnený.

Z ustanovenia § 73b ods. 3 zákona o ústavnom súde v spojení s čl. 10 ods. 2 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu vyplýva, že predmetom konania o preskúmanie rozhodnutia vo veciach ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov, v rámci ktorého ústavný súd plní funkciu orgánu rozhodujúceho o opravnom

prostriedku proti rozhodnutiu výboru, je iba posúdenie konania verejného funkcionára z hľadiska jeho konformnosti s príslušnými ustanoveniami ústavného zákona o ochrane verejného záujmu. Tomu zodpovedá aj zákonná úprava rozhodovania ústavného súdu v tomto konaní; ak senát ústavného súdu po preskúmaní napadnutého rozhodnutia výboru zistí, že konanie verejného funkcionára nebolo v rozpore s uvedeným ústavným zákonom, tak ho zruší, a naopak, ak po jeho preskúmaní dospeje k záveru, že konanie verejného funkcionára bolo v rozpore s ním, tak ho potvrdí.

Z právnej povahy inštitútu predbežného prerokovania návrhu podľa § 25 zákona o ústavnom súde vyplýva, že obdobné právne dôsledky ako potvrdenie napadnutého rozhodnutia má aj odmietnutie návrhu pri jeho predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ku ktorému môže dôjsť aj vtedy, ak ústavný súd zistí, že dôvody, pre ktoré navrhovateľ namieta dotknuté rozhodnutie výboru, sú zjavne neopodstatnené.

II.A Skutkový stav

Z návrhu navrhovateľa, napadnutého rozhodnutia, vlastných zistení a dokumentácie výboru, ktorú si ústavný súd na účely predbežného prerokovania návrhu vyžiadal, vyplývajú tieto skutočnosti:

1. Navrhovateľ bol riaditeľom S., š. p.; túto funkciu vykonával od 16. júna 2000 do 14. februára 2007.

2. Navrhovateľ bol podľa čl. 7 ods. 1 v spojení s čl. 3 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu povinný podať výboru do 31. marca písomné oznámenie funkcií, zamestnaní, činností a majetkových pomerov za predchádzajúci kalendárny rok v rozsahu vyplývajúcom z čl. 7 ods. 1 a čl. 7 ods. 4 ústavného zákona (ďalej len „oznámenie“).

3. Podľa výboru navrhovateľ uvedené písomné oznámenie doručil až 7. júla 2008.

4. Výbor po zistení, že navrhovateľ nepodal v ustanovenej lehote písomné oznámenie, uznesením č. 582 z 18. júna 2008 začal proti navrhovateľovi konanie podľa čl. 9 ods. 2 písm. a) ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, o čom ho informoval listom z 19. júna 2008 (doručeným 2. júla 2008), v ktorom ho zároveň vyzval, aby sa podľa čl. 9 ods. 4 ústavného zákona k označenému uzneseniu vyjadril v lehote 15 dní od doručenia.

5. Navrhovateľ na výzvu výboru reagoval vyjadrením zo 4. júla 2008, v ktorom uviedol: *„Listom zo dňa 19. 6. 2008 ste mi zaslali oznámenie o začatí konania vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzení rozporu záujmov. Konanie bolo začaté za údajné nesplnenie povinnosti podania oznámenia funkcií, zamestnaní, činností a majetkových pomerov po uplynutí jedného roka od skončenia funkcie.*

Predmetné oznámenia som odoslal Vášmu výboru doporučeným listom dňa 27. februára 2008. Fotokópie oznámení a potvrdenia pošty prikladám.“

6. Po zabezpečení potrebných podkladov výbor vydal napadnuté rozhodnutie, ktorým za porušenie povinnosti podať oznámenie navrhovateľovi uložil pokutu vo sume 20 146 Sk. V odôvodnení tohto rozhodnutia vo vzťahu k námietkam navrhovateľa uvedeným v jeho vyjadrení výbor uviedol: *„Podľa evidencie sekretariátu Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií touto poštovou zásielkou bolo doručené len oznámenie podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona a uvedená zásielka neobsahuje ani sprievodný list, ktorý by ozrejmoval skutočnosti uvádzané verejným funkcionárom.“*

Následne výbor na základe vykonaného dokazovania dospel vo svojom rozhodnutí k záveru, že *„obrana verejného funkcionára je účelová a snaží sa v nej využiť skutočnosť, že v inkriminovanom období zasielal výboru iné oznámenie, pričom zásielka nemá ani sprievodný list a ani označenie na obálke, ktoré by dokumentovalo túto skutočnosť. O tom, že poslal len oznámenie podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona svedčí i skutočnosť, že sa výbor zaoberal na svojej 16. schôdzi dna 3. 4. 2008 týmto jeho oznámením, ktoré zobral uznesením č. 543 zo dňa 3. apríla 2008 na vedomie. Z tohto dôvodu výbor nemal pochybnosti o tom, že verejný funkcionár porušil svoje povinnosti uvedené v čl. 7 ods. 1 ústavného zákona a preto prijal uznesenie, ktorým sa menovanému Ing. P. Č., bývalému*

riaditeľovi S., š. p. B. ukladá pokuta za porušenie povinnosti uloženej v čl. 7 ods. 1 ústavného zákona vo výške jednomesačného platu verejného funkcionára podľa čl. 9 ods. 10 písm. a) ústavného zákona. Uvedené rozhodnutie bolo dňa 18. septembra 2008 schválené uznesením č. 627.“

7. Navrhovateľ ústavnému súdu doručil aj kópiu podacieho lístka č. 8991694 z 27. februára 2008, na ktorom je on sám označený ako odosielateľ a výbor ako adresát.

Sumarizujúc uvedené skutkové zistenia ústavný súd konštatuje, že navrhovateľ preukazuje splnenie svojej povinnosti podať podľa čl. 7 ods. 1 v spojení s čl. 3 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu do 31. marca písomné oznámenie funkcií, zamestnaní, činností a majetkových pomerov za predchádzajúci kalendárny rok v rozsahu vyplývajúcom z čl. 7 ods. 1 a čl. 7 ods. 4 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu predloženým podacím lístkom č. 8991694 z 27. februára 2008.

Postup výboru smerujúci k vydaniu napadnutého rozhodnutia bol v súlade s príslušnými ustanoveniami ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, keďže vyzval navrhovateľa, aby sa vyjadril k začatiu konania (čl. 9 ods. 4), pričom na všetky námietky navrhovateľa (aj keď stručne) v odôvodnení napadnutého uznesenia reagoval.

II.B Právne závery

Z už citovaného návrhu navrhovateľa, v ktorom žiada ústavný súd o preskúmanie napadnutého rozhodnutia, vyplýva, že v ňom jednak opakuje svoje námietky, ktoré boli obsiahnuté už aj v jeho vyjadrení zo 4. júla 2008 adresovanom výboru (s tým, že ich podrobnejšie odôvodňuje), a zároveň uplatňuje aj niektoré nové námietky. Námietky navrhovateľa možno zhrnúť do týchto bodov:

1. Námietka, že oznámenie v lehote predpísanej týmto zákonom doručil výboru spolu s oznámením podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona v jednej obálke, o čom svedčí podací

lístok č. 8991694 z 27. februára 2008 (oznámenie mal navrhovateľ podať podľa jeho tvrdenia na predpísanom tlačive, bez sprievodného listu a špeciálneho označenia obálky).

2. Výbor v predmetnom konaní nerozhodol v lehote 60 dní ustanovenej ústavným zákonom.

Ústavný súd preskúmal uvedené námietky navrhovateľa a dospel k záveru, že sú neopodstatnené.

Navrhovateľ svoju argumentáciu týkajúcu sa doručenia oznámenia spolu s oznámením podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona v jednej obálke uplatnil už v rámci konania pred výborom. V uvedenom konaní to bol práve navrhovateľ, ktorý bol zaťažený dôkazným bremenom preukázania podania oznámenia výboru. Navrhovateľ sa v rámci konania pred výborom dostal do dôkaznej núdze, keď predložil ako dôkaz doručenia oznámenia iba samotný podací lístok bez špecifického označenia obsahu zasielanej zásielky a kópiu vyplneného tlačiva uvedeného oznámenia bez označenia pečiatkou prijímateľa.

Podľa ústavného súdu záver výboru týkajúci sa nesplnenia povinnosti podať oznámenie navrhovateľom vychádzajúci z toho, že navrhovateľom predložené dôkazy nemôžu spochybníť tvrdenie výboru o nedoručení uvedeného oznámenia navrhovateľom, ktoré je podložené evidenciou sekretariátu výboru (podľa tejto evidencie bolo uvedenou poštovou zásielkou výboru doručené len oznámenie podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona) a aj programom 16. schôdze výboru z 3. apríla 2008, do takej miery, aby založilo odôvodnenú pochybnosť týkajúcu sa porušenia povinnosti navrhovateľa doručiť oznámenie výboru. Vzhľadom na uvedené záver výboru o nedoručení oznámenia navrhovateľom, z ktorého v napadnutom rozhodnutí vychádzal, podľa ústavného súdu nemožno označiť za svojvoľný alebo arbitrárny.

Zo skutkových zistení ústavného súdu nesporne vyplýva, že výbor vyhotovil napadnuté rozhodnutie po uplynutí lehoty uvedenej v čl. 9 ods. 5 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, v zmysle ktorej mal výbor rozhodnúť vo veci navrhovateľa

v lehote 60 dní odo dňa začatia konania, t. j. ústavný súd sa stotožňuje s tvrdením navrhovateľa, že v jeho prípade nebola táto lehota dodržaná.

Z hľadiska právnych následkov nedodržania uvedenej lehoty ale ústavný súd v zhode so svojou doterajšou judikatúrou (napr. III. ÚS 23/07, III. ÚS 24/07, IV. ÚS 3/07, IV. ÚS 141/07) konštatoval, že v ústavnom zákone o ochrane verejného záujmu ani v nijakom inom právnom predpise nie je obsiahnutá právna úprava následkov prekročenia tejto lehoty, t. j. jej uplynutie sa nespája so žiadnymi právnymi účinkami. Na základe toho možno dospieť k záveru, že výbor môže ústavne akceptovateľným spôsobom rozhodnúť aj po uplynutí tejto lehoty, t. j. ide len o poriadkovú lehotu, ktorej márne uplynutie nemôže byť dôvodom na zrušenie napadnutého rozhodnutia výboru. Bez ohľadu na tento právny záver ústavný súd považoval aj v tomto prípade za potrebné zdôrazniť, že je v záujme dodržiavania princípov právneho štátu, najmä právnej istoty účastníkov konania, aby výbor vydával a aj vyhotovoval rozhodnutia v lehote ustanovenej v čl. 9 ods. 5 prvej vete ústavného zákona o ochrane verejného záujmu aj napriek tomu, že táto lehota je poriadková.

Na základe uvedeného ústavný súd konštatoval, že námietky navrhovateľa voči napadnutému rozhodnutiu sú zjavne neodôvodnené a nezakladajú také dôvody na spochybňovanie napadnutého rozhodnutia výboru, ktoré by bolo potrebné posúdiť po prijatí návrhu na ďalšie konanie. Preto ústavný súd návrh navrhovateľa ako celok odmietol už pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. júna 2009